

Lydia Millet (suom Arto Schroderus): Lasten raamattu

Koti (<https://www.maailmankirjat.ma-pe.net/>)

/ Lydia Millet (suom Arto Schroderus): Lasten raamattu (<https://www.maailmankirjat.ma-pe.net:443/lydia-millet-lasten-raamattu/>)

Lydia Millet (suom Arto Schroderus): Lasten raamattu

RISTO NIEMI-PYNTTÄRI

Toimeen ei ole ryhdytty vaikka rajut säänvaihtelut ovat jo tuhonneet turvallisen elämän. Hyvissä asemissa olevat vanhemmat lykkäävät ratkaisuja, oikeastaan he ovat jo luovuttaneet. Siksi nuoret inhoavat vanhempiaan – he

pelkäävät jäävänsä viimeiseksi sukupolveksi jos eivät pakene ja lähde omilleen. Lydia Milletin romaani tarjoaa vaikuttavan kuvan saamattomista, vastuuttomista vanhemmista jotka päästivät katastrofin tapahtumaan.

Turvallisen elämän luhistumien on kuvattu romaanissa erityisen taitavasti. Ympäristötuhoja ei maalailta, Millet suosii lyhyitä mainintoja. Mestarillisena tunnettu kääntäjä Arto Schroderus välittää tämän tunnelman: iso tuho on taustalla mutta aistittavissa, siksi nuoret peittävät pelkonsa ja aikuiset turruttavat itsensä.

Paljon julkaissut kirjailija Lydia Millet on ympäristöpolitiikan maisteri. Hän työskentelee organisaatiossa nimeltä Center for Biologigal Diversity – joka sijaitsee autiomaassa Tusconin seudulla.

Romaanissa joukko lapsiperheitä on asettunut suureen taloon kesälomalle, aikuiset tarvitsevat lepoa – toisin sanoen alkoholia:

He pitivät juomisesta: se oli heidän harrastuksensa...puolilta päivin he kutsuivat sitä loiventeluksi. Se tuntui pitävän heidät tyytyväisinä. Tai ainakin käynnissä iltaisin he kokoontuivat syömään ja juomaan lisää. (s.8)

Kertoja Eve, välittää nuorten näkökulmaa. Me-kerronnan avulla Millet rakentaa nuorten keskinäistä maailmaa, heidän omia juttujaan – sekä ironisia huomioita vanhemmista. Nämä ovat kouluttautuneita, toimivat luovissa ammateissa, mutta nyt he ovat kyvyttömiä. Even äiti opettaa feminististä teoriaa. Isä on tunnettu kuvataiteilija, joka maalaa katastrofikuivia naisvartaloihin. Maailma tuntuu vajoavan, aikuiset menettivät toivonsa jo jonkin aikaa sitten – he ovat luisuneet viihteelle:

Heillä oli niin tylsät jutut, että turhauimme, ja kun ne vielä jatkuivat, raivostuimme,
Eivätkö he tieneet että oli kiireellisiä asioita ? Kipeitä kysymyksiä ?
(s.8).

Millet välttää huolella moralisointia: romaanissa ei selosteta, mitä nämä "kipeät kysymykset ovat". Lukijan tietää viime kesien myrskyt ja tulvat, jotka tulivat hirvittävien helteiden jälkeen.

Romaanissa huomio on varhaisnuorissa ja lapsissa, heitä ei kuvata ympäristötietoisiksi. He ovat yksinkertaisesti peloissaan. Kritiikki vanhempia kohtaankin vaikuttaa tavalliselta teiniangstilta. Tämä lienee Milletin pyrkimys: nuorten tarina lähtee sympaattisista toilailuista ja kehittyy kohti yllättävän rohkeita ratkaisuja.

Näin kirjailija ja ympäristöpolitiikan asiantuntija Lydia Millet näyttää, että romaanin panos ympäristökasvatukseen ei ole mikään väritystehtävä. Ei hyvien kasvatustavoitteiden pukeminen värikkääksi ja houkuttelevaksi. Nykyisen maailman sekä nuorten kuvaamisesta se lähtee.

Niinpä romaanin nuoret syljeskelevät aikuisten drinkkilaseihin – mutta pöllivät itselleen heidän oluitaan ja pilveä. Mutta kun aikuiset lipuvat vahvempiin huumeisiin ja holtittomaan seksiin, nuoret päättävät hylätä heidät.

Romaanin nimi *Lasten raamattu* viittaa kertoja-Even 9-vuotiaan pikkuveljen, Jackin, lukemaan raamatun versioon. Mutta uskonnollinen satuilu ei kiinnosta poikaa. Päinvastoin hän väittää löytäneensä raamatusta salaisen koodin, joka antaa vastauksen kipeisiin kysymyksiin. Koodin mukaan Jumala on Luonto ja Jeesus on yhtä kuin tiede, eräänlainen ekologiaan tukeutuva pelastus, selviytymisreitti.

Mutta mikä on se kolmas, se Pyhä Henki ?

Kertoja ei onneksi yhdistä moralismia raamatun tarinoihin, romaanin kätköistä ei löydy ympäristöraamattua. Vaikka Luonto-Jumala olisi lähettänyt oman poikansa – ekologian – tieksi jota voisimme seurata, niin jäljet hämärtyvät Pyhään Henkeen. Ilmeinen vastaus, joka nousee teoksessakin esiin on toiminta. Mutta herätys ja kääntyminen sekä aktivismi eivät riitä vastaukseksi.

Ehkä Pyhä Henki seurasi romaania koko ajan, kerronnan me-muodossa – yhteishengessä ?

Teoksesta voi löytää raamatun tapahtumia lähes tuntemattomiksi muuttuneina. Kuka oli se, joka opasti nuoret vetten halki – oikeastaan jokisuiston läpi – mukavaan paikkaan nauttimaan mannaa meren rannalla ? Oliko se Mooses. Vai oliko Mooses vasta se, joka opasti nuoret farmille

oppimaan ekologista elämäntapaa? Monien tapahtumien vihjeitä löytyy, mutta kertoja jättää ne kaikki tarkoituksella irrallisiksi. Moraalin ohjekirjan annetaan hajota.

Aluksi nuoret kertovat vanhemmilleen lähtevänsä vain telttalemaan, vaikka tarkoituksena oli irtiotto. Kesällä nuorten olikin helppo tehdä telttaleiri meren rannalle. Sattuu vielä niin mukavasti, että lähelle ankkuroidusta huvijahdistista tulee upporikkaita nuoria bilettämään heidän kanssaan. Nämä ovat kauniita, urheilullisia, itsevarmoja, ja he harrastivat Shakespeare-sitaatteja. Palvelijat kускаavat biitsille mannaa eli olutta ja vinkkua sekä huippuluokan kukkaa. Löhöilyä, ihastuksia, teiniseksiä ja päihteitä – siis eroa vanhempien elämään ei tässä vaiheessa vielä synny.

Lukija huomaa kuitenkin, että näille rikkaiden vanhempien lapsille on jo rakennettu turvallinen tulevaisuus. Kodit ovat vartioituja sekä bunkkereihin varustettuja, eliittiyliopistot ja suurfirmat ovat myös linnakkeita. Vaikka Millet ei kuvaa sitä, miten määrätietoisesti luksusnuorten vanhemmat ovat toimineet, lukija ymmärtää rivien välistä. Talouseliitti on jo pitkään tiennyt totuuden ilmastosta. Sillä aikaa kun pehmeitä arvoja edustavat vanhemmat ovat pehmenneet entisestään, he ovat varmistaneet rahalla turvan jälkeläisilleen,

Siinä vaiheessa kun pyörremyrsky on tulossa, nuoret ovat palaneet vanhempiensa luo. Teinien irrottautuminen vanhemmista ei onnistunutkaan. Lomailijoiden talossa varaudutaan myrskyyn, ladataan kännyköitä, varataan juomavettä – sekä täydennetään viinavarastoja.

Nuoret päättävät lähteä lopullisesti, tosin aivan väärään suuntaan. Onneksi he saavat oppaakseen talonmiehen, jolla on tiedossa maatila, jonka he valtaavat. Omavaraisen elämän lisäksi nuoria alkaa kiinnostaa myös tieto, sivistys ja meditointi. Farmille on nimittäin asettunut kolme kiinnostavaa hahmoa, he ovat nuoria aikuisia ja tutkijatyyppejä joiden seurassa nuoret kehittyvät huimasti.

Tämä kaikki vahvistaa maatilalle asettunutta nuorta väkeä, tosin ryöstelevää joukkoa vastaan he vaikuttavat voimattomilta, eivätkä omat vanhemmatkaan tunnu selviävän. Romaanin loppuvaiheessa nuoret ovat taas tekemisissä

vanhempiensa kanssa.

Heidän suhtautuminen vanhempiinsa on muuttunut. Vanhempien kunnioittaminen ei nouse raamatulliseksi viisaudeksi, vaan vanhempia rakastetaan juuri heikkoina ja sairaina. Vanhemmat nähdään lamaantuneena, he olivat saaneet turvaa rajoittumalla ammatteihinsa, he kieltäytyivät näkemästä koska aavistivat etteivät pysty enää muuttumaan.

Eikö lamaantuneista aikuisista irtautuminen ja ekologinen elämäntapa onnistunutkaan ? Kyllä se onnistui, mutta hienolla tyylillään Millet kuvaa senkin vain viitteellisesti.

Lydia Millet: *Lasten raamattu*. Suom. Arto Schroderus, S&S, 2023

Risto Niemi-Pynttäri on kirjoittamisen ja kirjallisuuden dosentti Jyväskylän yliopistosta

« Previous:

Linn Ullmann (Suom. Jonna Joskitt-Pöyry) :
Tyttö, 1983 (<https://www.maailmankirjat.ma-pe.net/linn-ullmann-tytto-1983/>)

Next:»

Riad Sattouf (suom : Saara Pääkkönen)
Tulevaisuuden arabi 6, Lapsuus Lähi-idässä
(1994–2011). (<https://www.maailmankirjat.ma-pe.net/riad-sattouf-tulevaisuuden-arabi-6/>)

admin

Vastaa

Viesti

Nimi

Sähköposti

Lähetä viesti

This site uses Akismet to reduce spam. [Learn how your comment data is processed \(https://akismet.com/privacy/\)](https://akismet.com/privacy/).

Spefi -romaaneja (Tomi Sirviö)

Proudly powered by WordPress (<https://wordpress.org>) | Theme: Content (<https://spicethemes.com>) by
SpiceThemes
